

טוב להסתובב!

הדלקת נרות: 18:42
יציאת השבת: 19:40
רבינו תם: 20:15

תגובות והערות: 0506425002 - משפחת אחיאל. כתובת: משה בריל 9, ת"א. מצווה לעשר לעלוני שבת!

49 ימים קדושים ומסוכנים!

פרשת השבוע: פרשת שמני. יום שבת 11 ימים לעומר.

השבח לה' עברנו את חג הפסח הקדוש וכעת אנו נמצאים ב-49 ימים קדושים מאוד, המכונים ימי ספירת העומר. כה קדושים ויקרים ימים אלו, עד שהרמב"ן הקדוש כתב שקדושתם של ימי הספירה הם כקדושת ימי חול המועד, וכן כתב המקובל האלוקי בעל ה'נהר שלום' ואמר: "ימי הספירה הם שורש לכל ימות השנה, ובדרך שאדם הולך בהם - בה מוליכין אותו כל ימות השנה" - אם ירבה בהם ברוחניות וקדושה, כך יזכה כל השנה. אך מאידך, כותב הרמב"ן שהימים הללו מעוצים קדושתם הרבה, הינם ימי דין מסוכנים מאוד שבהם צריך האדם להיזהר מאוד מכל מחלוקת ומריבה, שמכיוון קדושתם רבה, השטן מקטרג בהם להביא חלילה אסונות. לכן כותבים המקובלים שיש להיזהר מאוד בימים הללו מריב וויכוח קל, מפני שהדין שולט כעת ומוויכוח פשוט בבית עלולים להגיע לאסון גדול ח"ו, וכל שכן שלא להרים יד שיכול להביא אסון. ישנו סיפור מופלא שהתרחש בבית מרן הרב אלישיב זצ"ל, אליו הגיע יהודי ובפיו בקשה לסידור גט. שאלו הרב אלישיב: "מדוע ולמה רוצה אתה להחריב את ביתך?..."

השיב האיש: "יש לי טענה גדולה על רעייתי. אחרי שהיא משתמשת במסרק נשארות שם שערות, ולמרות שאמרתי לה כמה וכמה פעמים שתוציא את השערות לאחר הסירוק, היא שוכחת לעשות זאת!!!", סיים הבעל המתין לסידור הגט. כששמע הרב אלישיב זצ"ל את ה'טענות' החמורות של הבעל כלפי אשתו, הוציא מפיו משפט אחד ואמר: "כנראה שיש לך חיים יותר מדי טובים", כלומר, אם אתה מוצא פנאי להקפיד על שטויות שכאלו, אות ברור הוא שהנך חי בשפע גדול. דברי הרב אלישיב זצ"ל ממש כיצאו מפי השליט, והנה אך יצוא יצא האיש מבית הגאון, על מפתן הכניסה, שבר את רגלו, והובהל לבית חולים במהירות.

בתחילה הגיעו רבים מקרוביו לסעדו, אולם היחידה שהתמידה לבקרו וסייעה בידו במשך כל הזמן, היתה... אשתו, זו שתמיד שוכחת להוציא את השערות מן המסרק. בצאתו מבית החולים, כשהוא בריא ושלם, סגר האיש את ה'תיק'. מן שמיא זכו ליה לראות באופן הברור ביותר מי האדם הקרוב לו ביותר, ומי באמת מוכן להגיש לו עזרה וסיוע ביום צר. (אשא עיני) לעיתים האדם רב עם אשתו, ילדיו וכל היקרים לו על דברים פעוטים ושטוטיים, וזאת מפני שהוא שוכח את כל הטובות שעשה עמו אותו אדם, אך אם גם כשנגרם לו צער על ידי אשתו או ילדיו ויקירו, הוא יקפיד להסתכל ולזכור את הדברים הטובים שהם גורמים לו והנחת שעשו לו עד היום - הוא לא יריב על כל דבר. "ובפרט בימים הקדושים הללו", מזהיר באזהרה חמורה הגאון הרב מוצאפי שליט"א, "יזהר ביותר האדם ממריבה ומחלוקת ולו הקטנה ביותר, מפני שהדין שולט בעולם אשר לכן אסרו חכמינו להסתפר, מפני שהשיער הוא מקום שליטת הדינים והטומאה אשר כל השנה לא טוב להאריכו, אך בימים הללו לא נוגעים בו כדי לא להתגרות במידת הדין ולהראות לה שאנו מסירים אותה. על האדם לוותר ולהבליג בימים אלו בביתו עם אשתו וילדיו ובמקום עבודתו, אף שהינו צודק לחלוטין בוויכוח, וזאת מפני שממילה קטנה וקלה השטן מתערב בימים אלו וגורם להרס וחורבן בתים ל"ע. ראו רבותי, רוב רובם של המלחמות שהיו למדינת ישראל היו בימי ספירת העומר! המלחמה הראשונה, מלחמת ה' באייר תש"ח, היתה בימי העומר, בה מתו לעם ישראל 22 אלף חיילים בכל שלבי המלחמה. מלחמת ששת הימים פרצה בימי העומר, בתאריך ט' באייר. מדוע? כי אלו ימים קדושים שהשטן מקטרגו. הגאון הצדיק ר' חיים בן בנישתי זצ"ל כותב שראה הרבה זוגות שהתחתנו בתקופה זו וזיווגם לא הצליחו. על כן יזהר האדם מאוד בימים הללו ממריבה ומחלוקת, ויהא מן הנעלבין ואינן עולבין ובכך יקנה קדושה לנפשו, ואף יקפיד שלא להסתפר ולא לשמוע שירים כדי לא לגרות את המזיקים, וינצל את אלו הימים הקדושים!

לרפואה פרנסה
הצלת: הרב עובדיה יוסף בן גורגיה. הרב שמעון בן בכריה. הרב יעקב חי בן מרגלית, מ"א מנשה ואורה אחיאל. מ"א מיכאל וציפורה אחיאל. מ"א צדוק בן נור ומרים בת גליה. אבישי דוד בן ברכה, ברכה בת דורה צבורה. צילה בת ברכה. יעקב בן לינדה. משה חיים בן מרים, יעקב בן מלכה. לכל הישועות ברוחניות ובגשמיות לתורם ולביאת משיח! הילה, לאה ומרים בנות ליאורה לריסה. ליאורה לריסה בת זכו זוליתו. יעל ופניה בנות אירנה איסטט. שולמית בת חתן, ברוך בן גורגיה

לזיווג הגון - רפאל בן מרים, יעקב ויהודה בני מלכה. יהודה צבי בן דבורה, חנה אנה בת רעיה ורותם בת גאולה.

זרע בר קיימא - שלום בן יונה, שרון בן מלכה, פרידה בת עמליה.

לעילוי נשמת - הרב אלעזר בן שמחה, הרב מרדכי אליהו בן מול, הרבנית בת שבע בת שיינה חיה, מלכה בת אסתר, תמרה בת מולי, מול בת דוד ובת שבע. אורי חי בן רינה יריב בן גאולה. אברהם בן אלה. ישעיהו בן יצחק, רות בת נוסרת יצחק בן עליזה. יוסף בן אנגלינה. אפרים בן רחל. ר' יצחק בן טופחה, ר' שמעון בן סאסי סופיה, גבריאל בן סמינה. אסתר בת עישה, שלום בן תמו, דוד בן אסתר, רחל בת קלמ, אליהו מאיר בן סימי איפרגן, עובדיה כהני. לואיזה עליזה בת שמחה. זוהרה טימסטית בת מרים. שמעון בן זוהרה. רחמים בן צ'חלה. איל בן טובה, איריס בת מלכה ועמרם בן איזה.

רוצים הקדשה שנתית צלצלו! 0506425002

★ תספורת וגילוח בימי העומר ★
הרב יעקב ששון, הלכה יומית

תספורת וגילוח בימי העומר
 (1) פשט המנהג שלא להסתפר בימי הספירה, עד ליום ל"ד לעומר בבוקר. בכלל איסור תספורת בימי הספירה נכללת גם תספורת הזקן, שנהגו היראים לדבר ה' שלא לגלח זקנם עד ל"ד בעומר. ויש אנשים שקשה עליהם מאד הדבר שלא לגלח זקנם, אם מחמת סיבות של פרנסה ואם מטעמים אחרים, ואלו נהגו היתר לגלח זקנם בראש חודש אייר, שכן דעת הרדב"ז להקל בזה לענין גילוח הזקן. ובמקום צער גדול יש להקל בזה אף בכל ערב שבת לענין גילוח הזקן, שהרי הפוסקים שאסרו להסתפר בימי הספירה לא דיברו כלל מענין גילוח הזקן שלא היה נפוץ אז.

***

ומה הדין בתספורת אשה בעומר?
 (2) נשים אינן בכלל האיסור לענין תספורת בימי הספירה, שהרי אף לענין אבלות ממש על אחד מהקרובים שנפטר ח"ו, פסק מרן השלחן ערוך שנשים מותרות בתספורת תוך שלשים יום. ואם כן כל שכן לענין מנהג האבלות בימי ספירת העומר, שאשה אינה צריכה להזהר שלא להסתפר.

★ סגולות לפרנסה ועושר בשפע! ★

(1) **כותב "דברי ישראל":** "אדם המקפיד מידי יום שלא לעסוק בשום דבר לפני תפילת שחרית, אזי אחר התפילה כשהולך לעסוק במשא ומתן – הוא מצליח בשפע פרנסה וכל טוב".
 (2) **כותב ה"אמרי פנחס":** "המקפיד לומר בכל יום 13 עיקרי אמונה מידי יום ביומו – מסוגל שיפתחו לו שערי פרנסה", ובסיום הוא מספר על אדם שהקפיד לומר בכל יום יג' עיקרים ונפתחו לו שערי פרנסה ונעשה עשיר, ואח"כ כשראה שהתעשר, פסק מלומר את היג' עיקרים ונעשה שוב עני גדול".

★ סגולה לעשירות ★

(3) **כתב היקרא דחיי:** "אדם המרגיל עצמו ללמוד בספרי רבנו בחיי (כגון חובת הלבבות) – מובטח לו שפרנסתו תהיה מזומנת לו בכל יום". ורמז לכך: 'מאן דיהיב חיי (מי שנותן רבנו בחיי) – יהיב מזונא (נותן פרנסה)".
 (4) **כותב ספר החינוך:** "סגולה להתפרנס בכבוד וברווח – על ידי שיברך את ברכת המזון במתינות, בקול ובכוונה".
 (5) **כותב הספר 'זימיה אברהם':** "אדם שכלתה פרוטה מכיסו, יאמר בתחילת היום 7 פעמים: "מיכאל הכהן הגדול שר ואפוטרופוס של ישראל", ובעזרת ה' ירווח לו".
 – מתוך הספר 'עצה ותושיה' 03-5707894 –

★ פרי ובגד חדש בימי העומר ★
הרב יעקב ששון, הלכה יומית

פרי ובגד חדש בימי העומר
 (3) אין כל איסור או חומרא, להיזהר שלא לברך שהחיינו על פרי חדש בימי ספירת העומר, ואותם שנהגו כן, באו לידי מנהג זה בטעות מפני שכך הדין בימי בין המצרים, שבהם אין לברך שהחיינו על פרי חדש, אך בימי ספירת העומר אין מנהג להחמיר בזה כלל, מפני שימי הספירה אינם ימי אבל, כימי בין המצרים שהן ימי פורענות, ולכן אין להחמיר בזה כלל בימי ספירת העומר.
 * לבישת בגד חדש בימי הספירה – ראוי להחמיר בימי הספירה שלא ללבוש בגד חדש, ואם יש צורך בלבישתו, נכון להדר וללבוש בשבת, ואז יוכל לברך שהחיינו. וכן במקום שמחת בר מצוה או ברית מילה יש להקל ללבוש בגד חדש בימי הספירה. (בהלכה מדובר בבגד חדש שיש שמחה בלבישתו כמו חולצה חדשה וכדומה, אבל בגד כמו גופיה שאין מברכים עליו שהחיינו, לכל הדעות מותר ללבוש בימי הספירה).
 * תפירת ותיקון בגדים בעומר – מנהגינו להקל בזה, ואף מי שמחמיר, אם עושה כן לצורך חתן הנישא אחר העומר – מותר!

הנהגה אלוטנא פריא
באריכות אתה 'הפסח'

אדרבה, כשהורה מקלקל אפילו מקצת, הילד עוד ירחיק לכת בקלקול שלו. צריך לזכור תמיד, שנשמת הילד חשה טובה ובטוחה בסביבה של אמת ועקביות. הורים שמנהלים בית על פי סולם ערכים גשמיים ומודדים את ערכו של הזולת ע"פ ממונו, אינם יכולים לצפות שילדיהם יהיו רוחניים. אם האב 'דוחף' את האף שלו בעיתון הבוקר, אין לו שום הצדקה מוסרית לדרוש שבנו ימסור נפשו על הגמרא, במקום להתעניין בבורסה ו"בפריימריז" של הליכוד. ילדים הם ההשתקפות המדויקת של דיוקן הוריהם. לכן על פי משנת רבינו נחמן מברסלב זי"ע, כאשר נתקלים בבעיה בעניין החינוך, אין אנו גוערים בילד עד שאנו, ההורים, עושים חשבון נפש מעמיק בתוך עצמנו ובודקים מה לא בסדר אצלנו. בדרך כלל, לאחר התבודדות ותשובה – כאשר הורה מבצע את ארבעת שלבי התשובה, שהם: וידוי, חרטה, בקשת סליחה וקבלה גמורה להשתפר בעתיד – התנהגותו של הילד מסתדרת מאליה. מעשי אבות הם ציוני דרך לבנים. הילדים מחקים את מעשיהם של ההורים, ואם ישנו ההורים את התנהגותם, גם ילדיהם יעשו שינוי במעשיהם. לכן, אין חינוך מעולה מן הדוגמא האישית של הורים. וכך כתב הסטייפלר הקדוש זצ"ל: "1. יותר מכל קלטת חינוכית שבעולם, מקרינה ברכת 'שהכל נהיה בדברו' שאמא יהודיה אומרת בקול בבית. 2. ילדים שגדלים בבית שאמא אומרת כל ברכה לאט ובנחת – יש להם מידות יותר טובות ופחות חוצפה". בהצלחה!

דוגמא אישית בבית

בדרך כלל, ילדים דומים להוריהם לא רק במראה החיצוני אלא גם בהתנהגות. חכמי הגמרא אמרו זאת בדיוק: "מעשיהם של אבות הם סימן יפה לבנים". כלומר, ילדים הולכים בעקבות מעשי הוריהם ולא דווקא בעקבות הפצרות ותוכחות הוריהם. השאלה השכיחה ביותר המגיעה אליי מפי הורים רבים היא: "למה ילדי לא מקשיבים לשום דבר שאני אומר (ת) להם?"... "למה הבן שלי מסרב לפתוח ספר?", "מדוע הבת שלי נהייתה חוצפנית פתאום? היא מסרבת להקשיב לי בכל הנוגע לצניעותו..." מוכר, לא? מה נוכל לעשות כדי שילדינו יקשיבו לנו?

חוצפנית פתאום? היא מסרבת להקשיב לי בכל הנוגע לצניעותו... מוכר, לא? מה נוכל לעשות כדי שילדינו יקשיבו לנו? תשובתי היא כפולה: מחד, צריך להוות דוגמא אישית ועקבית וללא צביעות. מאידך, צריך לשמור על כבוד הילד. הורים רבים שוכחים שגם ילד הוא בן אדם ונשמה קדושה, בעל רגש ובעל זכויות. **פרק א': דוגמא אישית** הטפות מוסר וצעקות אינן משיגות כלום. אדרבה, הן מקלקלות. עונשים גופניים הם גרועים אף יותר. ברגע שהורה מרים יד או קול על ילדו, הוא מאבד שליטה ללא תועלת. אולם, הורים המשמשים דוגמא אישית לילדיהם אינם זקוקים לא לשבט המוסר ולא לאיומים. כשהורים מדברים מתוך אהבה וכבוד איש אל רעהו, אזי הילדים יעשו זאת אף הם. כשהורה מתפלל בחשק ובדבקות, ילדיו יחפשו קשר עם הבורא. אולם, אם ההורה הוא שקרן או דו-פרצופי, הילד לא ירצה לשמוע ולו מילה אחת שיוצאת מפיו.

הסוד: היכן מיקומי בשמיים?

ובך סיכם עם האח הקטן שיעמוד מדי יום מעבר לגדר התלמוד תורה בשעה היעודה בה מחולקת פרוסת הלחם, והוא [האח הגדול] יזרוק לו את הפרוסה. וכך הוא עושה מדי יום ביומו.

הרב אויערבך שמע את הדברים, הזדעזע ופרץ בבכי גם הוא כנגד האב הדומע. לאחר מכן נשא דברים בפני המחנכים בתלמוד תורה ודיבר על חובת לימוד זכות המוטלת על כל יהודי, ובמיוחד על מחנכים, ולמרות שאף אחד לא היה מסוגל להעלות בדעתו סברא שכזו, שהילד הגדול משליך את הפרוסה כדי להשביע את רעבונו של אחיו, בכל זאת היינו צריכים למצות את הדברים עד תומם."

גם שהדברים נראים מוזרים ומשונים – אל לו לאדם לפסוק בדבר, אלא עליו לנסות לדון לכף זכות ולא לפסול מיד. וכבר אמרו חכמינו ז"ל שעל כל פעם שדן האדם את חברו לכף זכות על מעשים משונים שרואה זוכה לשכר בעולם הזה ובעולם הבא (שבת קכז).

סיפר הרב מרדכי אליהו זצ"ל: "אני גר מול מאפיית 'אנג'ל', ובמוצאי שביעי של פסח, אני רואה רעש גדול ותור ארוך של אנשים החפצים לקנות לחם. אמרתי בליבי, אלה אין להם שכל, מה כל כך מתלהבים לקנות לחם? ואחר כך אמרתי: 'להיפך, אלמד עליהם זכות. שבעה ימים הם אכלו מצה, למרות שהדבר היה קשה עליהם, וכעת הם רוצים לאכול חמץ, אשריהם שבעה ימים לא אכלו חמץ, והתאפקו ולא אכלו לחם."

ופירש החוזה מלובלין זצ"ל (דברי אמת ל): "זמפני שאין לו אהבה לאבינו שבשמים הוא מוציא חובות בבניו, שאם היתה לו אהבה אל ה', הרי מדרך הטבע מי שהוא אוהב את האב, הוא אוהב את בניו ומכסה על כל פשעיו — 'ועל כל פשעים תכסה אהבה', וזה משנת חסידים "הוי" דן, פי' שתהיה כן בעצמך שתמצא זכות". וכן כותב הרב דסלר זצ"ל: 'כפי שהאדם אוהב את עצמו ותמיד מוצא על עצמו תירוצים שהיה בסדר, כן מחויב הוא לאהוב את חברו ולחשוב שלא עשה זאת מרוע לב אלא מסיבה שונה'. וכדברי הפסוק: 'לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל'."

לחלק לכל תלמיד בשעת ההפסקה חתיכת לחם קטנה. והנה, היה שם תלמיד אחד שבכל פעם שקיבל את פרוסת הלחם הקטנה, נקט במנהג משונה, והיה זורק את הפרוסה אל מעבר לגדר.

חבריו התפלאו מאוד מכך, מפני שמלבד האיסור של זריקת לחם, כיצד יתכן שהילד אינו רעב בימי מלחמה שכאלו? הם העירו לו על כך, אך הוא לא הקשיב והמשיך במנהגו. כשראו החברים שהדברים אינם נכנסים אל לבו, פנו אל המנהל הרב אויערבך, סיפרו לו על המנהג השלילי של הילד, וביקשו שיתערב בנושא. גם המנהל הופתע מכך, וניסה לדבר על ליבו של התלמיד, אבל למרבה הפלא הילד אטס את אוזניו והמשיך להשליך את פרוסת הלחם אל מעבר לגדר מדי יום.

הגיעו הדברים לידי כך שהמנהל קרא את התלמיד לחדרו, ואמר לו שאם יעשה זאת פעם נוספת, הוא יסולק מהתלמוד תורה. עכשיו, היו כבר כולם בטוחים, ייאלץ הילד להפסיק את מנהגו זה. אבל לא. גם למחרת היום זרק הילד את הפרוסה, ואז הודיע לו המנהל שהוא מסולק מן הת"ת. לאבד לחם בידיים בזמנים שכולם רעבים...? והנה מגיע אביו של התלמיד לחדרו של המנהל, כשעיניו דומעות ובפיו הגילוי הבא: "גם אצלנו בבית שורר רעב כבד, וכל ילד מקבל מדי יום חתיכה קטנה של לחם", סיפר האב. "והנה, אחד הילדים הקטנים אינו מסתפק בפרוסת הלחם שהוא מקבל, והיות והרעב מציק לו הוא בוכה כל הזמן. רחמיו של האח הגדול, הלומד אצלכם בתלמוד תורה, נכמרו על אחיו הקטן, עד שהחליט לתת לו מדי יום את הפרוסה שהוא מקבל בתלמוד תורה.

הקב"ה שלח את הנשמה לעולם הזה למסע של כמה שנים לתיקון מיוחד. האדם המסתובב פה בעולם אינו יכול לדעת מה מצבו ומעמדו בשמיים, וזאת הוא יגלה רק אחר 120 שנה.

אך תארו לכם שהיו מציעים לכם אפשרות לדעת מה מצבכם בעולם האמת ברגע זה ע"י פעולה קלה – וודאי שכל אחד היה קופץ על האפשרות. ובכן, ישנה אפשרות כזו, אותה מגלה הצדיק הקדוש, בכל ה'כתונת פסים' זצ"ל, ובה גילוי מרעיש בה יוכל האדם לדעת את מצבו בשמיים, וכה הם דבריו: "בזה יוכל כל אדם לדעת את עצמו ומדרגתו בשמיים: אם הוא דן את כל האדם לזכות – אזי סימן שנשמתו נמצאת בהיכל הזכות (בו דנים את האדם בכל מצב לזכות והצלחה), ואם הוא דן את כל האדם לחוב – אזי סימן הוא שנשמתו בהיכל החובה".

לדון לכף זכות זו לא מעלה או תכונה טובה, אלא זוהי ממש גילוי וחשיפה של מצבנו בעולם באמת, ממש כחשבונית של מצב חשבון הבנק המראה, האם אנו ביתרה או במינוס.

אם אתה דן לכף זכות אנשים – סימן שנשמתך בהיכל הזכות, ואם חלילה לא, אז להיפך בדיוק ח"ו.

עד כמה מוטל עלינו ללמד זכות על בני האדם, נוכל ללמוד מהסיפור שלפנינו שסיפר הרב יצחק זילברשטיין שליט"א: המעשה התרחש אצל ר' משה אויערבך זצ"ל, שעלה מגרמניה וייסד את בית הספר החרדי הראשון בפתח תקווה. הרב אויערבך היה אישיות תורנית וחינוכית יוצאת-דופן, עד שיש שכינהו 'החפץ חיים של גרמניה'.

בתקופה שבה התגורר כבר בפתח-תקווה, פרצה המלחמה בין ארץ ישראל לשכנותיה הערביות, ובמרבית המקומות שרר רעב קשה.

גם אני עצמי זוכר שבתקופת לימודי ב'עץ חיים', אכלנו רק את ה'חופּוּבָה', ובמשך רוב שעות היום היינו רעבים מאוד, ולבד מ'כזית' לחם, ואפילו פחות מכך, שהיינו מקבלים בהפסקה, לא הגיע אוכל משביע לפינו. גם בתלמוד תורה של ר' משה אויערבך

מגלה הצדיק בעל ה'כתונת פסים' גילוי מרעיש: "בזה יוכל כל אדם לדעת את עצמו ומדרגתו בשמיים: אם הוא דן את כל האדם לזכות – אזי סימן שנשמתו נמצאת בהיכל הזכות (בו דנים את האדם בכל מצב לזכות והצלחה), ואם הוא דן את כל האדם לחוב – אזי סימן הוא שנשמתו בהיכל החובה". לדון לכף זכות זו לא רק מצווה, זה היציג מיקומך בעולם הבא!

מקור ההצלה בחיים

סיים הרב את דבריו באמירת דברי ה'ספרי':
 'אם כבודם - יאריכון ימך, ואם לאו -
 יתקצרו ימך!', והוסיף: 'אין מענישים אלא
 אם כן מזהירים. תן לבך לשנות אורחותיך
 עד השבת הבאה, תוך שלושה ימים!'.
 הבן שמע את דברי הצדיק שטרם לבוא עד
 אליו, אך לא היה מוכן לשנות את התנהגותו
 והמשיך להתעלם מהוריו.

עברו הימים, וביום השלישי, בשבת קודש,
 המשיך האיש בהתעלמותו מאביו.
 חרה אפו של ר' שלמן מוצאפי שראה את
 התעלמותו וביום ראשון בבוקר סר לחנותו
 של האיש להוכיחו על פניו.

הגיע ר' שלמן לחנות וראה שהיא מלאה
 קונים, ולכן לא רצה לביישו ואמר לעצמו:
 "אצא, ואשוב עוד מעט להוכיחו".

כעבור רבע שעה חזר לחנות, ומצא
 אמבולנס עוזב את המקום בצפירה בהולה
 נושא את הבן, ללא רוח חיים!

בצער רב נפרדו ההורים מבנם וישבו עליו
 שבעה. ככלות ימי ה'שבעה' ראהו אחד
 מקרוביו בחלומו, והוא רומס את עשרת
 דיברות... ה' ירחם ויציל'.

כותב ההליכות מוסר: "השומע לאביו ואמו
 אפילו בדבר הרשות - מקיים מצות עשה,

כאלו קיים מצות סוכה ולולב. אשריו ואשרי
 חלקו של מי שיש לו אב ואם שיכול להרוויח
 כל כך חבילות חבילות של מצוות".

מסופר על החזון איש זצ"ל שהיה מבקר
 את אמו בכל יום ויום ומשוחח עמה.
 לכן, כמה יזהר האדם לכבדו בדיבור ושלא
 ידבר אליהם בלשון ציווי: "תביאי... תעשי",
 שכן אסור להשתמש בהורים למעני.

ומצווה רבה להודיע גם על כיבוד הורים
 במחשבה, שבו אסור לאדם לזלזל בהוריו
 אף במחשבתו, אלא תמיד צריך לחשוב
 בדברים בהם הם מצטיינים ומצליחים.

שכן עלינו לזכור את דברי השלי"ה הקדוש:
 "איך שיכבד האדם את הוריו - כך יכבדו
 אותו לעתיד לבוא ילדיו".

הוא לא דיבר איתם ואף לא התקשר כלל.
 הדבר הכאיב מאוד להורים שאהבו כל כך
 את בנם, אך הם הבליגו על יגונם.
 צערו של האבא הרקיע שחקים כאשר היה
 הולך להתפלל בבית הכנסת בשבת, ושם
 היה עובר ליד בנו, אך בנו התעלם ממנו
 לגמרי ואף לא בירכו בברכת 'שבת שלום'.
 האב כל כך התבייש מהמחזה כאשר כל
 המתפללים חוזים בנתק הגמור שביניהם.
 בצר לו, פנה אל הצדיק ר' שלמן מוצאפי
 זצ"ל והתאונן בפניו בלב כואב ונשבר:

"רבנו היקר, מה אעשה שכך קורה לי, הרי
 כולם רואים זאת ומה הם חושבים להם? אולי
 לה לאותה בושח, אוי לה לאותה כלימה!...
 הזדעזע ר' שלמן מוצאפי זצ"ל מהמאורע
 וישב וחשב מה ניתן לעשות.

עד שעלה לרב רעיון, הרב התיישב והתחיל
 להעתיק לבחור במשך זמן רב קטעים בענין
 גודל וחשיבות מצות כיבוד אב ואם - מן
 הגמרא ומן המדרשים, מספרי מוסר
 כ"ראשית חכמה" ו"שבט מוסר".

סיים הצדיק לכתוב את החיבור הגדול ועשה
 את דרכו בעצמו אל מקום הימצאו של הבן.
 פגש אותו הצדיק ואמר לו: "רוצה אני
 להשמיע לך כמה דברים חשובים וגדולים,
 אנא הסכת ושמע", והחל בקריאת הדברים.

האם פעם שאלת את עצמך: איך אני
 מתנהג להורים שלי?

האם היחס שאני מעניק להם הוא אכן
 היחס המגיע למי שהשקיע בי כל חיי
 והעניק לי גם כאשר הייתי תינוק קטנטן
 שציער והדיר שינה מעיניהם?

האם אנו אכן מעריכים את הורינו או שאנו
 מעלמים מכך ונותנים לחיים לזרום?

דבר אחד ברור עלינו לזכור: גם הורינו
 היקרים, יגיע יום שיגיע זמנם להיפרד
 מהעולם ואז כבר לא נוכל לחזור לאחור!
 וכך אמר רבי שמעון בר יוחאי זצוק"ל
 במדרש שמואל: "כשם שמתן שכרן
 מרובה, כך עונשן מרובה!".

הורגלנו להיות עם הורינו מרגע לידתנו,
 אך השכר הרב שיש בכיבודם הוא עצום,
 אך גם העונש למזלזלים בהם גדול מאוד.
 לכן חובה עלינו לזכור את דבריו

החמורים של אליהו הנביא: "אם אין אדם
 מכבד את אביו ואת אמו - גזירות קשות
 באות עליו!". ה' יצילנו. (תנ"ך"א פר' כד).
 אדם שלא מצליח בחיים ח"ו, יבדוק כיצד
 נראה כיבוד ההורים שלו!

שכן כתב אליהו הנביא בספרו 'תנא דבי
 אליהו': "כל המבקש ימים ושנים ועושר
 ונכסים וחיים (טובים) בעולם הזה, וחיים
 ארוכים לעולם הבא שאין לו סוף - יעשה
 רצון אביו שבשמיים ורצון אביו ואמו".

"ואם ראית רשעים שמקילים בכבוד
 אביהם ואמם, ואף על פי כן הם
 מצליחים", אומר הספר חסידים, "דע לך
 כי לרעתם היא הצלחתם, כדי שיהיה
 עונשם גדול!".

ישנו מעשה מוזעזע שאירע בארץ לפני
 כמה עשרות שנים המראה לנו את חומרת
 המזלזל בכבוד הוריו (מתוך 'מעייני השבוע'):

"באחד הימים הסתכסך אדם אחד עם
 הוריו עקב ויכוח ומריבה שהיתה בביתם.
 לאחר המריבה, עזב הבן את הבית וניתק
 את הקשר לגמרי עם הוריו לחלוטין.

תגובות: 050-6425002
 פתוח: מנה כפר 9, ת"א, ספ' אכ"ח
 daniel777achiel@gmail.com

הרצאה מרתקת!
 הרצאה ומצגת שירה מרגשת על סגולותיה
 העצומות של 'נשמת כל חי' והודאה לה.
 הרב יוסף מוראדי, להזמנות: 052-4161412

ההקדשה המרכזית!
 העלון מוקדש לרפואה, הצלחה ופרנסה: אברהם
 בן מיכל, אהרון בן יצחק, בנימין בן אסתר, משה בן
 עופרה, שמחה בת חגי, אברהם בן בנימין, ישי בן
 רות, ניסים ונופר רוקח, משפחת לוי, צדוק בן לילה,
 צוריאל בן נורית, ביבי סטאר, ניסים בן גמילה.
 זרע של בר קיימא: סיגלית בת מזל.
 להצלחה וזיווג: אביגיל הגר בת מוניק.
 לע"נ: יפת בן סאלם אשוואל.

תרמת ס"ח וזיכית
מאות משפחות בכל הארץ!
 חשבון בנק דואר 20-783-220.

העלון מוקדש לרפואתו בעלימה
 של רפאל אעדגי בן אסתר.

העלון מוקדש לרפואת והצלחת אורה ומנושה אחיאל

חידה! לאיזה צורך נבראו שערות הראש והזקן?
 (www.achiel.com - 052-4161412)